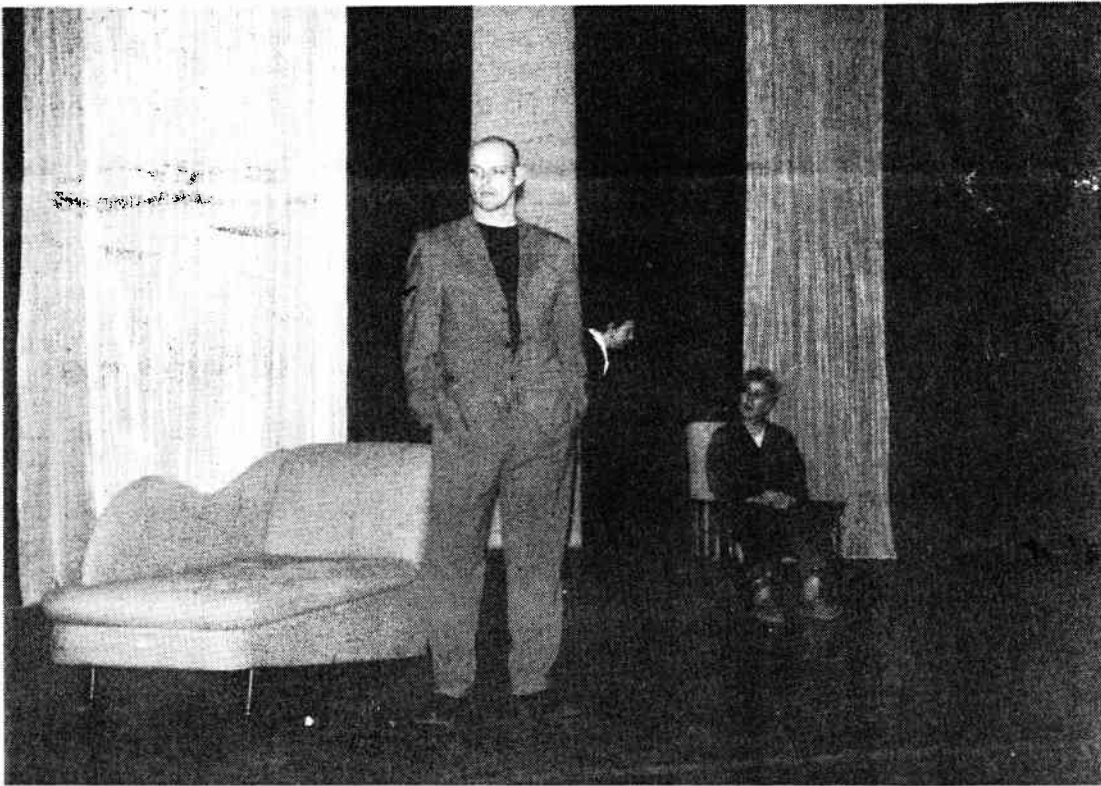

Eglentier twee maal op haar best

HAARLEM - Jos Ahlers acteur en tekstschrijver van amateurtoneelgezelschap Eglentier, schreef twee boeiende eenakters over de dingen van het leven van alledag. Hier werd afgelopen zaterdag op overtuigende wijze gestalte aan gegeven in De Stadsschouwburg.

Marjolein Jungbäcker

Het eerste deel *Schoon* speelt zich af in een uiterst sober décor, zodat het publiek zich volledig op het toneelspel kon concentreren. Hoe vaak doet de hier uitgebeelde situatie zich niet voor in het dagelijks leven. In een familie gaat iets ernstig mis. Een oude moeder, prachtig gespeeld door Nel Moerman, heeft als zij voelt dat het einde nadert, de sluimerende wens om de onenigheid met haar dochter, gespeeld door Brigit Scheffer, bij te leggen. Het probleem was ooit ontstaan, toen haar dochter op tienerleeftijd op haar ziekelijke in terminaal stadium verkerende broertje moest passen. Natuurlijk sloeg het noodlot toe en overleed haar broertje tijdens een moment van onachtzaamheid. Haar gebroken moeder kon haar dit niet vergeven en het leven van de dochter werd een hel op aarde. Op knappe wijze wordt de overleden zoon in de leeftijd die hij nu zou moeten hebben neergezet door Marcel Kragt, die als een soort geweten zijn oude moeder ertoe weet te brengen om in gesprek te gaan met zijn zus. Na een conversatie tussen moeder en dochter, die door het publiek ademloos gevolgd werd was moeder in staat haar dochter te vergeven.

Helaas was de dochter zo verbitterd dat het haar niet lukte de hand over het hart te strijken en haar moeder een vredig einde te gunnen. Het publiek was enthousiast over de pakkende wijze waarop deze eenakter gestalte was gegeven.

Trek

Na de pauze volgde de tweede eenakter *Trek*. Het doek wordt geopend kreeg en het publiek krijgt de huiskamer van het Nederlandse doorsnee gezin te zien. Een in een tijdschrift verdiepte dame van middelbare leeftijd, die knus naast de kachel zit. De heer des huize (Wim Kok) treedt binnen en vertelt zijn vrouw (Janine Stekelenburg) van zijn blaasproblemen. Hij vergelijkt de substantie van zijn urine met een soort beleg

dat veel op pannenkoeken gebruikt wordt, maar hij kan maar niet op de naam komen. Zijn vrouw probeert met een engeligeduld het juiste woord te vinden, dit leidt tot de meest komische uitspraken. Steeds vaker moet zij haar man helpen om de juiste woorden te vinden, maar zij blijft dit steevast doen. Aan de andere zijde van het toneel wordt een jonger echtpaar belicht, zij blijken de dochter (Hannemarie van Manen) en schoonzoon (Peter Miezenbeek) te zijn. Hun moeder heeft hen een paar dagen eerder gebeld dat pa een ongelukje met de auto heeft gehad. Ze vraagt hen te proberen om vader er van te overtuigen dat het beter is om de auto te verkopen. Als haar man dit ter ore komt heeft hij geen goed woord meer over voor zijn kinderen. Het jonge echtpaar wordt opnieuw in de schijnwerpers gezet en vertelt over hun middelmatig leven en hun middelmatig presterend kind. Nu zij in de gaten hebben dat pa dementieverschijnselen vertoont en zijn leven eigen-

lijk voorbij is, maken zij zelf de balans op en besluiten hun schepen verbranden en de wijde wereld te in te trekken. Moeder is aangeslagen door het verdriet van haar man, die weet dat hij binnenkort afscheid moet nemen van zijn geliefde auto. Zij stelt voor om nog één te gaan toeren. Als manlief hiermee instemt en vraagt of zij de picknickmand in wil inpakken, zegt zij resoluut: "Nee eten hebben wij niet meer nodig." De afloop van het verhaal wordt aan het publiek zelf overgelaten, maar laat zich raden. Eglentier is er gesteund door regisseur Meindert Theunisz absoluut in geslaagd om het publiek met deze twee niet eenvoudige éénakters te raken.